

Bereket Denizi 2

Kaçak Atlar

Çeviri: PÜREN ÖZGÖREN

Yukio Mishima

5. BASKI

♥ can modern

YUKIO MIŞİMA

KAÇAK
ATLAR

BEREKET DENİZİ 2

Can Modern

Kaçak Atlar, Yukio Mişima

Çeviri: Püren Özgören

Honba

© 1969, Yukio Mişima vârisleri

© 1993, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1993

5. basım: Aralık 2020, İstanbul

Bu kitabın 5. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Emrah Serdan

Düzeltili: Aylin Samancı, Burçak Karabağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-2529-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

YUKIO MIŞİMA

KAÇAK
ATLAR

BEREKET DENİZİ 2

ROMAN

Çeviri

Püren Özgören

♥can

Yukio Mişima'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bahar Karları / Bereket Denizi 1, 1992

Şafak Tapınağı / Bereket Denizi 3, 1994

Meleğın Çürüyüşü / Bereket Denizi 4, 1994

Bir Maskenin İtirafları, 2010

Yaz Ortasında Ölüm, 2011

Denizi Yitiren Denizci, 2013

Dalgaların Sesi, 2014

Altın Köşk Tapınağı, 2017

Aşka Susamış, 2019

YUKİO MIŞİMA, asıl adı Hiraoka Kimitake. 1925'te doğdu. İlk hikâyelerini çocukken yazmaya başladı. Babasının ısrarıyla Tokyo Üniversitesi'nde hukuk okudu. Mezun olduktan sonra girdiği memuriyette ancak bir yıl çalışabildi. İstifa etti, tüm zamanını yazmaya ayırdı. Mişima'nın kısa sürede uluslararası bir ün kazanmasını sağlayan *Bir Maskenin İtirafı*, 1948'de yayımlandı. Çok sayıda romanın, popüler dizi romanların, öykü kitaplarının, denemelerin ve edebiyat eleştirilerinin yanı sıra *kabuki* tiyatrosu ve geleneksel *no* oyunları için çağdaş metinler kaleme aldı. Çağdaş Japon edebiyatının en önemli yazarı olarak kabul edilen Mişima, 1970'te ününün ve prestijinin doruğundayken Henry Miller (*Reflections on the Death of Mishima*) ve Marguerite Yourcenar (*Mişima ya da Boşluk Algısı*) gibi yazarların kitaplarına konu olacak bir intiharla yaşamına son verdi.

PÜREN ÖZGÖREN, 1957'de Adana'da doğdu. Avusturya Lisesi'nde eğitimini tamamladıktan sonra Miami Üniversitesi'nde eğitim gördü. F. Scott Fitzgerald, Doris Lessing, D.H. Lawrence, Roald Dahl, Patricia Highsmith, Yukio Mişima, Henry Miller, Lawrence Durrell, Ernest Hemingway, Toni Morrison, Susan Sontag, Khaled Hosseini, Janet Wallach, Roman Polanski, Truman Capote gibi yazarların eserlerini dilimize kazandırdı.

I

1932 yılıydı. Şigekuni Honda otuz sekiz yaşındaydı.

Daha Tokyo İmparatorluk Üniversitesi'nde hukuk öğrencisiyken, devlet hizmeti için gerekli sınavı vermiş, mezun olduktan sonra da deneme süresini tamamlamak üzere Osaka Bölge Mahkemesi'ne atanmıştı. O günden sonra Osaka'da yaşamaya başladı. 1929 yılında yargıç oldu, geçen yıl da, önce Bölge Mahkemesi'nde yargıç yardımcılığına, sonra da Osaka Temyiz Mahkemesi üyeliğine getirildi.

Honda, yirmi sekiz yaşındayken evlenmişti. Karısı, babasının dostlarından birinin, 1913 yılında yapılan hukuk reformu sırasında emekliliğe zorlanmış bir yargıcın kızıydı. Düğün Tokyo'da yapılmış, hemen ardından da Osaka'ya yerleşmişlerdi. Aradan on yıl geçmesine karşın karısı ona çocuk veremedi. Rie alçakgönüllü, yumuşak başlı bir kadındı; uyumlu bir evlilikleri vardı.

Babası üç yıl önce ölünce Honda baba yadigârı evi boşaltmayı, annesini Osaka'ya getirtmeyi düşündü. Ama annesi karşı çıktı, Tokyo'daki büyük evde bir başına yaşamayı yeğledi.

Honda'nın karısı, kiraladıkları evi bir hizmetçinin yardımıyla çekip çevirmekteydi. Evin ikinci katında iki, giriş katındaysa holle birlikte beş oda vardı. Bahçesi yet-

miş metrekaleden biraz fazlaydı. Honda eve ayda otuz iki yen kira ödüyordu.

Haftanın üç gününü mahkeme binasında geçiriyor, öteki günlerse evinde çalışıyordu. Temyiz Mahkemesi'ne gitmek için Tennoji Mahallesi'ndeki Abeno'dan tramvaya biniyor, kent merkezindeki Kitahama'ya gidiyordu. Sonra, Tosabori ve Dojima ırmaklarıyla adliye binası arasındaki köprülerden geçiyordu; adliye binası Hokonagaşi Köprüsü'ne çok yakındı. Kırmızı tuğladan yapılmış olan binanın girişinde, imparatorluğun arması olan kocaman bir kasımpatı pırıl pırıl parlıyordu.

Bezden yapılma *furoşiki* çantası olmayan yargıç yoktu. Her zaman eve götürülmesi gereken bir sürü belge olurdu, bunlar genellikle evrak çantasına sığmazdı, bezden bir bohçaysa ya çok küçük ya da çok büyük geliyordu. Honda, Daimaru mağazasından aldığı orta boy, müslin bir *furoşiki* kullanıyor, ne olur ne olmaz diyerek onun içinde de katlanmış, ikinci bir çanta daha taşıyordu. Bu *furoşiki*'lerin yargıçlar için yaşamsal önemi vardı, onları yanlarından ayırmazlardı. Honda'nın meslektaşlarından hiçbiri, *furoşiki*'sinin düğümünün altından geçirdiği bir ipi boynuna dolamadan sokağa çıkmaz, eve dönerken içki içmek için onsuz bir bara bile uğramazdı.

Honda'nın kararlarını verirken yargıçlara ayrılmış olan odayı kullanmaması için hiçbir neden yoktu. Ama duruşma olmadığı günler tıka basa dolan oda ateşli hukuk tartışmalarıyla cınlar, deneme süresini tamamlamaya çalışan kâtipler kulaklarını saygıyla dikip her şeyi duymaya çalışırlardı. Bu koşullarda Honda'nın salim kafayla bir karara varması olanaksızlaşırdı. O da bu yüzden evde geç saatlere kadar çalışmayı yeğliyordu.

Şigekuni Honda'nın uzmanlık alanı ceza hukukuydu. Ceza bölümü küçük olduğu için Osaka'nın bu alanda çok sınırlı bir ilerleme olanağı sağlayabileceğini biliyor ama aldırıyordu.

Evde çalışırken bütün geceyi polis kayıtlarını, savcının çıkardığı dava özetlerini ve davaların bir sonraki duruşmada incelenecek olan ön sorgulamalarını okuyarak geçirdiği olurdu. Özet çıkardıktan, notlar aldıktan sonra elindeki malzemeyi bir üst yargıca devredecekti. Bir karara varılmasının ardından, bunu başyargıç için kaleme almak Honda'nın göreviydi. "Gereği düşünülmüştür, mahkemenin kararı burada belirtildiği gibidir" yazılı belgeyi sonunda bitirdiğinde gökyüzü çoktan aydınlanmaya başlamış olurdu. Başyargıç karar metnini gözden geçirdikten sonra Honda'ya geri verir, o da yazı fırçasını eline alıp belgenin son kopyasını çıkartırdı. Sağ elinin parmakları bir kâtibinki gibi nasır tutmuştu.

Geysalı partilere gelince; Honda yalnızca Kita'nın Kırmızı Fenerli Sokağı'ndaki Seikanro'da kutlanan, geleneksel yıl sonu eğlencesine katılırdı. O gece astlarla üstler kaynaşır, gönüllerince eğlenirlerdi, zaman zaman pirinç rakısının yüreklendirdiği birinin başyargıca alışılmamış bir gözüpeklikle seslendiği de olurdu.

Daha çok, Umeda-Şimmiçi Kavşağı'ndaki tramvay durağının çevresindeki kafelerde ya da *oden* dükkânlarında toplanıp içki içerlerdi. Bu kafelerin kimisi sınırsız hizmetler sunardı. Garson kızlardan birine saati sorduğunuzda kız tombul baldırına taktığı saatine bakmak için eteğine sıyırıverirdi. Bazı yargıçlar bu tür şeyler için fazla ağırbaşlıydılar, kafelerin salt kahve içmeye uygun yerler olduğuna inanırlardı. Bunlardan biri, zimmetine para geçiren bir davalının duruşmasında, adamın zimmetine geçirdiği on bin yeni kafelerde harcadığını duyunca öfkeyle haykırmıştı:

"Nasıl böyle bir şey söylersin? Bir fincan kahve yalnızca beş *sen* tutar. On bin yenlik kahve içtiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Devlet memurlarının maaşlarından yapılan yasal ke-

sintilerden sonra Honda'nın eline ayda üç yüz yene yakın para geçiyordu, bir alay komutanının aylığına eşitti bu, Honda'ya rahat rahat yetiyordu. Meslektaşları boş zamanlarını çeşitli eğlencelerle dolduruyorlardı: Kimisi kitap okuyor, kimisi Kanze'deki şan ya da *no*¹ kurslarına katılıyor, kimileri de *haiku*² yazmak ve şiirleri resimlerle betimlemek için bir araya geliyordu. Ama bu buluşmaların çoğu, buluşup içki içmek için birer bahaneydi.

Bir de, özellikle Batı hayranı olan yargıçlar vardı, bunlar dansa giderlerdi. Honda danstan fazla hoşlanmazdı ama meslektaşlarının sık sık danslardan söz ettiklerini duyuyordu. Yasalar Osaka'da dansı yasakladığı için meraklılar ya Katsura ve Keage adındaki dans salonlarıyla ünlü Kyoto'ya ya da Amagasaki'de, ıssız çeltik tarlalarının ortasındaki Kuise'ye gitmek zorundaydılar. Amagasaki'ye kadar taksi ücreti bir yendi. İnsan yağmurlu bir gecede, bir lise binasına benzeyen dans salonuna yaklaşırken, dans eden çiftlerin aydınlık camlarda bir görünüp bir kaybolan gölgelerini görür, yağmurda parlayan çeltik tarlalarının öte ucundan duyulan fokstrot müziği gizemli bir nitelik kazanır.

İşte o sıralarda Honda'nın yaşamı böyleydi.

2

Otuz sekiz yaşına bastığını ayırımsayan erkeğin durumu ne kadar tuhaftır! Gençliği artık uzaklarda kalmış

1. Japon tiyatrosu. (Ç.N.)

2. Japon edebiyatına özgü üç dizelik dördütkten oluşan kısa şiir. (Ç.N.)

bir geçmişe aittir. Öte yandan, gençliğinin sona ermesiyle birlikte başlayan ve şimdiye uzanan anımsama dönemi ise onda bir tek canlı izlenim bile bırakmamıştır. Bu yüzden de gençliğiyle arasında kırılğan bir engelden başka bir şey olmadığına inanmakta direnir. Hemen yanıbaşındaki, bu komşu ülkenin seslerini inanılmaz bir açıklıkla duymaktadır ama aradaki engeli aşmanın hiçbir yolu yoktur.

Honda gençliğinin, Kiyooki Matsugae'nin ölümüyle sona erdiğine inanıyordu. O anda içindeki gerçek bir şey, göz kamaştırıcı bir ışık saçan bir şey ansızın sönüvermişti.

Bazen gecenin geç saatlerinde dava özetlerini okumaktan bıkıyor, Kiyooki'nin bıraktığı düş güncesi eline alıp sayfalarını çeviriyordu.

Güncenin büyük bölümü, saçmasapan bilmecelere benzeyen şeylerle doluydu ama düşlerin kimisinde alttan alta Kiyooki'nin zamansız ölümü seziliyordu. Yüksekçe bir yerden tahta tabutuna baktığını, gündoğumundan hemen önceki karanlığın yerini usul usul lacivert bir renge bıraktığını gördüğü o rüya, önceden kestirilemeyecek bir biçimde, bir buçuk yıldan da az bir sürede gerçekleşmişti. Tabuta sarılan dul kadınsa besbelli Satoko'ydu, oysa Satoko, Kiyooki'nin cenazesine katılmamıştı.

Aradan on sekiz yıl geçmişti. Düşle gerçeği ayıran çizgi Honda için artık ayırt edilemez olmuştu. Dostundan kalan tek andaç olan bu defterde dostunun kendi eliyle yazdığı sözcükler vardı; Honda için çok değerliydi. Elekte kalan bir avuç altın tozuna benzeyen bu düşler mucizelerle doluydu.

Zaman geçtikçe düşle gerçek Honda'nın değişik anılarında eşit değere sahip oldular. Gerçekten olmuş bir şey, olabilecek başka bir şeyle karışıyor, onunla birleşiyordu. Gerçeklik yerini hızla düşe bırakırken, geçmiş tıpatıp gelecek gibi görünüyordu.

Honda gençken onun için tek bir gerçeklik vardı, yoğun olanaklarla dolu geleceğe çoğalarak önünde uzanıyordu sanki. Ama yaşlandıkça gerçek farklı biçimler almaya başladı, sayısız olasılığa bölünmüş görünense artık geçmiş zamandı sanki. Bunların her biri kendi gerçekliğine bağlı olduğu için, düşle gerçeği ayıran çizgi giderek daha da belirsizleşti. Honda'nın anıları sürekli bir akış halindeydi, artık bir düş görüntüsü almışlardı.

Bir yandan, daha dün tanıştığı kişinin adını anımsayamazken öte yandan, Kiyoaki'yi her düşündüğünde dostunun yüzü olanca canlılığıyla gözlerinin önünde beliriyordu; tıpkı bir karabasanın anısının insanın kafasında her sabah geçtiği, bildik bir sokaktan çok daha canlı olması gibi. Honda otuz yaşına bastıktan sonra boyanın yavaş yavaş dökülmesini andıran bir şey oldu; insanların adlarını unutmaya başladı. Bu adların taşıdığı gerçeklik, herhangi bir rüyadan daha ömürsüz, daha değersizdi artık; günlük yaşamın atığı, çöpü.

Honda gelecekte kendisini hiçbir büyük sürprizin beklemediğinden emindi. Dünyayı sarsacak yeni bir kırışıklık çıksa bile Honda'nın işlevi hep aynı kalacak, o her sarsıntıya hukukun akılcı, araştıran gözleriyle bakacaktı. Atmosferi mantık olan kürenin havasına tam anlamıyla uyum sağlamıştı. Bu nedenle de Honda için düşlerden de, gerçeklikten de daha geçerli olan tek şey, mantıktı.

İlgilendiği, bitmek tükenmek bilmez ceza davaları sonucunda elbette tutkunun çok daha aşırı biçimleriyle tanışmıştı. Kendisi böylesi bir tutkuyu hiç tatmamıştı ama tek bir tutkuya ölesiye tutsak olmuş pek çok insanla karşılaşmıştı.

Gerçekten de güvenlikte miydi? Honda bu sorunun aklına her takılışında yıllar önce, pırlıtlı bir tehlikenin kendisini tehdit etmiş olduğu duygusuna kapılıyordu; tehlike, son bir kez parlayan büyük bir alevle sona ermiş-

ti. O andan sonra da Honda ne kadar zorlanırsa zorlan-
sın baştan çıkmamıştı – bu özgürlüğü, o günden sonra
kuşandığı zırha borçluydu. Geçmişteki tehlike de, onu
yaratan da, Kiyooki'ydi.

Honda bir zamanlar, Kiyooki'yle paylaştığı günleri
anmaktan zevk alırdı. Ama bir erkek yaşlandıkça gençlik
anıları artık onun yalnızca yeni deneyimler için bağışık-
lık kazanmasını sağlar, o kadar. Otuz sekiz yaşına gelmiş-
ti. İnsanın, artık yeterince yaşadım; ama gençliğimin so-
na erdiğini kabullenmeye hazır değilim, demeye neden-
se yanaşmadığı bir yaştır bu. İnsanın deneyimlerinden
aldığı tadın hafifçe bozulduğu, yeni şeylerden her gün
biraz daha az zevk almaya başladığı bir yaş. Aptalca eğ-
lencelerin çekiciliği hızla yitmeye başlar. İşine duyduğu
bağlılık Honda'yı duygularına kapılmaktan korudu. An-
laşılması güç, soyut mesleğine âşık olmuştu.

Akşam eve dönünce, çalışma odasına kapanmadan
önce karısıyla birlikte yemek yerdi. Evde çalıştığı günler
akşam yemeği saati altıydı fakat mahkemeye gittiği gün-
ler belli olmazdı, bazen sekize kadar adliyede kaldığı olu-
yordu. Ama en azından, ön duruşmalara başkanlık ettiği
günlerdeki gibi gece yaraları mahkemeye çağrılmıyordu
artık.

Eve ne kadar geç dönerse dönsün, Rie yemeğini ye-
mez, onu beklerdi. Geç kaldığı zaman, karısı hemen ko-
şup yemeği ısıtırdı. Honda beklerken bir yandan gazete-
sini okur, bir yandan da karısıyla hizmetçinin mutfaktan
gelen seslerine kulak verirdi. Yemek zamanı Honda için
günün, kendini en rahat hissettiği zamanıydı. Evindeki
düzen kesinlikle farklıydı ama yine de babasının gazete
okurkenki görüntüsü sık sık takılıyordu aklına. Nedense
gitgide babasına benzemişti.

Elbette farklılıklar vardı. Babasının Meiji Dönemi'ne
özgü o zorlama sertliğinden Honda'da iz yoktu. Bir kere,

sert davranabileceği çocukları yoktu, sonra ev halkı yalın ve düzenli bir yaşam sürmekteydi.

Rie sessiz bir kadındı. Kocasına asla karşı gelmez, soru sormazdı. Böbrekleri rahatsızdı, arada bir iltihaplanır, böyle günlerde Rie'nin yüzü şişerdi. Hülyalı gözleri tutkuyla yanıyormuş gibi görünür, böylesi zamanlarda yaptığı ağır makyaj bu izlenimi daha da artırırđı.

Mayıs ortalarındaki bu pazar akşamı Rie'nin yüzü yine şişmişti. Yarın bir duruşma vardı. Honda akşam yemeğinden önce bitirebileceğini düşünerek erkenden çalışmaya başlamıştı; çalışma odasına kapanmadan önce karısına, işi bitinceye kadar yemeği bekletmesini söyledi. Odadan çıktığında saat sekize gelmişti. Evde kaldığı günlerde akşam yemeğini hiç bu kadar geç yemezlerdi.

İncel zevklerin Honda için fazla anlamı yoktu ama Kansai yöresinde geçirdiği uzun yıllar, seramikle ilgilenmesine yol açmıştı; günlük yemeklerde bile iyi cins tabak kullanmak gibi alçakgönüllü bir lüksü vardı. Ninsei porseleninden yapılmış kâselerde çorba içer, akşam pirinç rakılarını 3. Yohei'nin Awata kadehlerinden yudumlardı. Taze kuşkonmazlı, hardal soslu balık salatası, mevsimi olmamasına karşın kanto usulü haşlanmış yılan balığı, ararot nişastasıyla koyulaştırılmış bir sosla sunulan kış kavunu türünden lezzetli yiyecekleri hazırlamak için Rie canını dişine takardı. Kocasının sağlığıyla çok ilgiliydi, yiyecekleri hazırlarken, kocasının bütün gününü masa başında oturarak geçirdiğini aklından çıkarmazdı.

Havalar ısınmaya başlamıştı, mangaldaki ateşe ya da bakır kazandan ısıık çalarak yükselen buhara artık gereksinim duyulmuyordu.

"Bu gece her zamankinden biraz fazla pirinç rakısı içebilirim," dedi Honda kendi kendine. "Bütün pazar günümü verdim ama sonunda işlerimi bitirdim."

"İşini bitirmen ne kadar iyi," dedi Rie, kocasının ka-

dehini doldururken, Honda'nın kadehi uzatan eliyle Rie'nin içki şişesini tutan eli sade bir uyumla deviniyordu. Sanki onları birleştiren, görünmez bir ip vardı ve bu ip yaşamın doğal ritmiyle, neredeyse oyun oynarcasına bir ileri bir geri çekiliyordu. Rie böylesi ritimleri bozacak bir kadın değildi. Honda bundan emindi, tıpkı burnuna dolan tomurcuk kokusuna dayanarak, bahçedeki manolyanın bu gece çiçek açacağından emin olduğu gibi.

Kısacası, Honda'nın istediği her şey gözünün görebileceği, kolayca uzanabileceği bir biçimde, dingince düzenlenmişti. Gelecek vaat eden bir gencin yirmi yıldan kısa bir sürede yarattığı krallık işte buydu. Bir zamanlar, sahiplik duygusuyla avuçlayabileceği hiçbir şeyi yoktu ama istediklerine sahip olamaması onda herhangi bir eziklik ya da öfke yaratmamış, sonunda bütün her şeyi tehlikesizce elde etmişti.

Pirinç rakısını yudumladıktan sonra, içindeki yeşil bezelyelerin pırıl pırıl parladığı bir kâse haşlanmış pirinç yedi. O sırada, akşam gazetesinin ekstra baskısını satan gazeteci çocuğun çingırağının sesi duyuldu. Honda hizmetçiyi gazete almaya gönderdi.

Kenarları kabaca kesilmiş, mürekkebiyse henüz kurumamış olan gazetenin ne kadar acele çıkartıldığı belliydi; 15 Mayıs Olayı'nı ve Başbakan İnukai'nin deniz su-bayları tarafından öldürüldüğünü yazıyordu.

Honda içini çekti. "Kan Dökmeye Yeminliler'den çektiğimiz yetmezmiş gibi," diye söylendi. Kendini tutkudan kararmış yüzleriyle, yozlaşmayı lanetlemek için ayaklanan kızgın gürhün çok üstünde görüyordu. Kendi dünyasının mantıklı, dupduru olduğuna inandırılmıştı. Şimdi hafif sarhoş olduğu için kendi dünyasının duruluğu daha da göz kamaştırıcı bir açıklıkla parlıyor gibiydi.

"Yine çok işin olacak, öyle değil mi?" diye sordu Rie. Bir yargıç kızının ağzından bu kadar cahilce bir söz

duymak Honda'nın içini sevecen bir küçümsemeyle doldurmuştu.

"Hayır, bu davayla askerî mahkemelerden biri ilgilenecektir."

Olay, doğası gereği, sivil yargının yetki alanının dışındaydı.

3

15 Mayıs Olayı bir süre mahkeme binasındaki yargıç odasında en çok konuşulan konu oldu. Ama haziran başlarında davalar öyle bir hızla birbirini izlemeye başladı ki, yargıçlar olayla ilgilenecek zaman bulamaz oldular. Gazetelere geçmeyen pek çok gerçekten haberliydiler, elde edebildikleri her bilgi kırıntısını da birbirlerine aktarıyorlardı. Kendo¹ meraklısı olan Yargıç Sugawa'nın, yani yargıtay başkanının sanıklara oldukça sıcak baktığı herkesçe biliniyordu ancak kimse bu konuya değinecek kadar gözüpek değildi.

Böyle art arda gelen olaylar geceleyin denizden yuvarlana yuvarlana gelerek kumsala çarpan dalgalara benzer. Önce titrek, beyaz bir çizgiyi andıran küçük bir tepe belirir. Sonra, dalga bütün hızıyla saldırdığı anda büyür, kabarıp, hızla kumsala çarptıktan sonra da derinliklere doğru geri çekilir. Honda on dokuz yıl önce bir akşam, Kiyooki ve Siyamlı prenslerle birlikte kumsala uzanıp dalgaları seyrettiği Kamakura'daki denizi anımsadı.

15 Mayıs Olayı'nın dalgalarına gelince, diye dü-

1. Japonya'ya özgü, bambu sopalarla yapılan bir dövüş sanatı. (Ç.N.)

şündü, kumsalın suçu yok. O, bitmek tükenmek bilmez bir sabırla dalgaları denizin derinliklerine göndermek zorundaydı, dalgaların karayı kaplamasına izin veremezdi. Onları her seferinde doğdukları kötülük denizine, pişmanlık ve ölümün yurduna geri yollamalıydı.

Honda kötülük için ne düşünüyordu? Günahtan anladığı neydi? Gerçekte bunları düşünmek zorunda değildi. Tek yapacağı, yasaları kendine rehber edinmekti, o kadar. Ama yüreğinin derinliklerinde bir yerde gizli bir günah kavramı, kurumuş, çatlamış bir ten tarafından emilen yakıcı bir losyon kadar kokulu ve uyarıcı bir kavram barındığına inanıyordu. Bunu, Kiyooki'nin hâlâ süren etkisine borçlu olduğuna hiç kuşku yok.

Ama bu "sağlıksız" kanı, onunla savaşmasını gerektirecek kadar güçlü değildi. Honda tam anlamıyla sağduyuyla hareket eden biri olduğu için, onda adalete körü körü bağlılık diye bir şey yoktu.

Haziran başlarında, sabah duruşmasının her zamanından erken bittiği bir gün öğle yemeğine henüz zaman olduğunu görünce, yargıçların toplandığı odaya döndü. Mor şeritli siyah başlığını, ön tarafına mor iplikle yapraklı, çiçekli bir desenin işlenmiş olduğu siyah çüppesini çıkardı, ona bir Budist'in evindeki mihrabı çağrıştıran maun dolaba astı. Sonra pencerenin önünde durdu, bir yandan sigarasını içerken bir yandan da dalgın dalgın dışarıya baktı. İnceden bir yağmur yağıyordu.

"Artık mesleğimde acemi değilim," diye düşündü. "İşimi, başkalarının görüşlerinden etkilenmeksizin yapıyorum. Gerekli görülen ölçütlere uygun biri olduğumu söyleyebilirim. Artık iyice uzmanlaştım – elindeki çamur kendiliğinden biçimlenen, ona istediği biçimi verebilen bir çömlekçi gibi."

Ansızın, az önceki duruşmada karşısına çıkartılan sanığın yüzünü neredeyse unutmuş olduğunu fark etti.

Bereket Denizi dörtlemesinin ikinci kitabı olan *Kaçak Atlar*, vatansever bir grubun hazırladığı ayaklanmayı anlatıyor. Değişen toplumsal düzenin kafa karışıklığı yarattığı ve siyasi otoriteye şiddet eylemleriyle karşılık verildiği 1930'larda geçen roman, Japon fanatizminin köklerini ve doğasını irdeliyor. Yukio Mişima, *Kaçak Atlar*'da Japonya'nın toplumsal temellerinin sarsıldığı yılları, yüzyıllardır süregelen kültürel ruhun yıkılmasıyla harmanlayarak etkileyici bir biçimde betimliyor. Tarih, fikirler ve karakterler itibarıyla dörtlemenin ilk kitabı *Bahar Karları*'yla başını koruyan *Kaçak Atlar*, tek başına da okunabilecek bir roman.

"Bu kitaplara," diyor Yukio Mişima, "yaşamla ve bu dünyayla ilgili hissettiğim ve düşündüğüm her şeyi yansıttım." *Bereket Denizi*, Japonya'yı asırlar boyunca besleyen kültürel unsurların birer birer yok edilmesinin destansı hikâyesi. Hayatı da romanları kadar çarpıcı olan Yukio Mişima'nın sayfalarında gezindikçe, bir kültürle birlikte bu kültüre inanmış yazanın da kendi sonuna doğru nasıl ilerlediğini görebiliyoruz.

#bereketdenizi #devrim #samuray #millibilinç #imparatorluk #japonya

Kapak resmi: Haruki Kawase

 can

can yayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [w](#) can yayinlari

can can

ISBN 978-975-07-2529-6

9 789750 725296